

servative ordfører var så enige om, nemlig at det militære var forudsætningen for det humanitære, for det bygger jo på den opfattelse, at den eneste måde at vælte Talebanregimet på var den militære.

Hvis det er rigtigt, må man jo spørge: Hvorfor skulle der de frygtelige begivenheder i USA til at få det til at gå op for f.eks. udenrigsministeren og for den amerikanske regering? Hvis det virkelig er sådan, at det kun er den militære løsning, der er mulig, må vi jo også stille spørgsmålet: Hvilke andre steder i verden gælder det, at den militære fjernelse af et regime er forudsætningen for, at vi kan gøre en humanitær indsats? Der er jo mange steder i verden, hvor der i dag er behov for en humanitær indsats, og hvor dårlige regimer forhindrer den humanitære indsats. Så det spørgsmål synes jeg det rejser.

Vi deler ikke den opfattelse, at den eneste måde at vælte Talebanregimet på var den militære måde. Vi mener, der var andre måder. Men det er klart, at det er noget, der kræver en større diskussion, som vi kan tage ved lejlighed.

Den sidste ting, som jeg lige bliver nødt til at nævne, er, at jeg ikke deler opfattelse med de ordførere, som er meget optimistiske med hensyn til, hvor langt man er kommet i nedkæmpelsen af Taleban. Vi har lige modtaget underretning om, at den midlertidige regering, administration, har løsladt en række ledende Talebanministre, herunder justitsministeren, forsvarsministeren og industriministeren. Det er vel et udtryk for, at der er et eller andet ravsrukende galt, så den optimistiske opfattelse, at nu er Talebanregimet bare nedkæmpet, og nu er alt i den skønneste orden, er ikke en opfattelse, vi fra Enhedslistens side kan dele.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal ikke trække tiden yderligere, men det er da korrekt, som hr. Søren Søndergaard siger, at alt er ikke i den skønneste orden. Det ville derfor også være forkert, hvis jeg var tavs og lod det stå, som om at det bare var noget, hr. Søren Søndergaard mente. Jeg mener da heller ikke, at det er i den skønneste orden.

Vi skal derud for at være med til at bringe det i en bedre orden. Det er det, vi er blevet anmodet om. Der er stadig væk risici. Vi skal ikke forestille os, at der ikke er risici. Vi skriver jo også i beslutningsforslaget, at risikoen er midlertidig. Det ville den jo ikke være, hvis alt var i den skønneste orden, så det kan vi ikke foregøgle

hinanden, og det gør vi så heller ikke. Der er faren, og det skal også siges, at det ved det militære personel også, og derfor er risikoen klassificeret som middel.

Der er kræfter i Afghanistan, som vi på et eller andet tidspunkt selvfølgelig kan risikere ikke vil følge den nye regering. Der er mange hurdler foran. Der skal nedsættes en grundlovgivende forsamling, der skal foretages valg af en forsamling. Der er mange risici foran.

Det er jo også derfor, vi vil være med til at konsolidere regeringen og har sagt, at vi er villige til at være med humanitært med de her 100 mio. kr. om året i de næste 4-5 år. Det ville jo heller ikke være nødvendigt, hvis alt var i den skønneste orden.

Med det, der er tale om med den militære aktion her, er altså konsolidering af det regime, som prøver at skabe lidt ro og orden og lidt bedre tilstande end dem, talebanerne leverede, og det er vi alle interesserede i.

Den militære indsats, der har været, var nødvendig, for Afghanistan var jo blevet en terrorrede. Så kan så hr. Søren Søndergaard komme op igen og spørge, om vi så ikke skal slå til i alle lande, men nu var Afghanistan altså blevet en fuldstændig manifest og markant terrorrede, og det, afghanerne jo nu siger, er, at i virkeligheden var det Al-Qaida, der havde kidnappet landet.

Det vil sige, at når det var en terrorrede, som kunne skabe uro, drab, dødsfald, mord hvor som helst i verden, og det kunne den jo, og det kan den stadig væk, det skal vi ikke være blinde for, faren fra terroristerne er ikke overstået, så var det en opgave at få ryddet ud og begynde kampen mod den terrorisme, som slog så markant til. Det er derfor, vi siger, at der er to spor. Her bliver der ryddet ud i nervecenteret i Al-Qaida, uden at vi foregiver, at så er Al-Qaida væk bagefter. Der er også bagefter risici alle vegne, det skal vi være klar over.

Men her var det altså nødvendigt at gribe ind, det har man gjort, og det støttede vi så, som forsvarsministeren var inde på før, med den første beslutning før jul. Vi støtter denne autoritets konstruktion og opbygning, som man er blevet enig om tværnationalt, med det, vi beslutter i dag, og som vi er glade for.

Kl. 14.45

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.